

Kovidinėje palatoje užgimusios eilės - padėka medikams

Redakcijos archyvo nuotr.

■ **LAIKAS.** „Paprastai poezijai reikia vienatvės laiko. Tokio aš mažai turėjau. O ligoninės palatoje - visas laikas tavo“, - sako Ulijana Petraitienė.

Klaipėdos pedagoginės psichologinės tarnybos direktorė **Ulijana Petraitienė** jau kone mėnuo vaduojasi iš COVID-19 gniaužtų. Laimei, pati liga jau pasitraukė, tačiau pasekmės dar jaučiamos.

„Išliko dar viena problema - kovidinė nemiga, būna, kad per parą pavyksta pamiegoti vos 4 valandas. Ir vienas plautis dar ne iki galo atsistatė. Gydytojai rekomendavo daug vaikščioti gryname ore, tad taip ir darau“, - su „Vakarų ekspreso“ žurnalistais kal-

bėjo pozityviai nusiteikusi U. Petraitienė.

Nors moteris buvo du kartus skiepyta „Pfizer“ vakcina, ligos eiga nebuvo labai lengva. Žinoma moteriai teko savaitę pagulėti ir Respublikinėje Klaipėdos ligoninėje.

„Labai džiaugiuosi, kad yra skiepai ir mes turime galimybę juos gauti. Niekas nežino, kaip būtų buvę, jei būčiau neskiepyta. Esu labai dėkinga visiems medikams, jie tikrai dirba labai atsakingai ir nuoširdžiai, tad mane kartais stebina viešumoje pasirodžiusi informacija, esą viskas yra priešingai“, - pasakojo U. Petraitienė.

Pati patyrusi, kad po šios ligos prireikia nemažai laiko, kol vėl gali jaustis visai sveikas, moteris svarstė, kad visuomenėje dažnai operuojama tik sausais skaičiais, kiek žmonių susirgo ir kiek pasveiko.

„Bet tai tik nuogi skaičiai. O kas tarp jų? Mažai kalbama apie tai, kokias pasekmes jaučia persirgę žmonės, kokie yra liekamieji reiškiniai ir kokios pagalbos, galbūt ir psichologinės, jiems reikėtų“, - svarstė U. Petraitienė.

Moteris pasakojo, kad būdama ligoninėje stengėsi išlikti sąmoninga, mat pačiai teko matyti, kaip ryte į ligoninę atvežtas sąmoningas COVID-19 liga sergantis žmogus po pietų jau gulėjo be sąmonės.

„Jaučiau didžiulį artimųjų, bendradarbių palaikymą. Bendravau ir telefonu, ir elektroniniais laiškais, be to, kūrėu eiles“, - prisipažino U. Petraitienė.

Kurti eiles moteriai - ne naujiena, tiesiog vis pritrūkdavo tam laiko.

„Poezija - akimirkos, potyrių atspindys. Paprastai poezijai reikia vienatvės laiko. Tokio aš mažai turėjau. O ligoninės palatoje - visas laikas tavo. Šiuo laikotarpiu gimusios eilės - ne tik tos būsenos atspindys, bet ir padėka visiems medikams. Dar kartą įsitikinau, kaip šie žmonės yra pasišventę savo profesijai“, - sakė U. Petraitienė ir sutiko pasidalinti savo kūriniais su „Vakarų ekspreso“ skaitytojais.

„Vakarų ekspreso“ inf.

Baltoji pūga

Balta pūga palatoje skrajoja.
Bet ne, tai angelų pasiuntiniai!
Jie rūpestį švelnumo dovanoja
Ant pasiruošusių išeiti amžinai.
Stabdyti, mokyti, gedėti
Ir liūdėti tenka,
Nes pastangų pritrūksta
Sulaikyti žemėje liūdnoj.

Ne jiems sprendimą šį
Priimti lemta, -
Mes buvome
Aklieji milžinai...

Trapi akimirka tarp čia ir ten.
Ir ji tava.

Kodėl tad turi medikui skaudėt galva

Jis turi šeimą, tėvus ir vaikus,
Jam kelias meilei palankus...
Tačiau jį šaukia pareiga,
Kuri, žmogau, netapo tau svarbia!

2021

Man skirta

Man skirta giesmė
Vyturio girdėti
Ir vėjo šuoro gūsi,
Lapus supurčiusį, lyg būtų.

Lietaus skaidrumo ašarą
Nušluostyti nuo lapo skirta.
Man skirta žolę glamonėti pirštais
Ir uosti žemės ugnį rasomis.

Nepaliestą beržų ramumą
Apkabinti skirta.
Minčių aukštybę
Grakščiai apmąstyti skirta.

Ir visa tai norėčiau
Dar patirti aš!

2021

404 Covid palata

Tik deguonis verda virš galvos,
Nepamenu aš jo spalvos.
Viltim pavirsta burbulai
Ir padeda jie tobulai:
Kvėpuoti, debesis matyti ir
Toliuose jais paskraidyti,
Mintis vartyti,
Į žinių trumpą atsakyti...
Tik.

2021